

AZ ÚRVACSORA – 4. A vér titka

Bor Ferenc élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Ságvár, 2017. 12. 11.

Szeretettel köszöntünk benneteket!

Folytatjuk az Úrvacsora sorozatunkat. A 4. rész következik: *A vér titka*. Mivel az úrvacsora egyik eleme Krisztus vére, ezért szükséges sokkal többet tudni róla. Ma megvizsgáljuk, hogy a szellemi világban a szent vér milyen titkot képvisel.

1. Titok a szellemi világban

Miért olyan fontos a vér Istennek? Mit jelent ez a szellemi világban? Ezekre a kérdésekre keressük a választ. A vér az első engesztelő elem, amit Isten kijelentett az embernek. Az emberiség bukásától kezdve, a globális Egyház dicsőséges jövőjéről szóló kijelentésig láthatjuk Isten folyamatos munkálkodását. Ez egy piros fonalként húzódik végig az egész Bibliában, ami nem más, mint a vér. Soha nem érjük el a teljességet, a Szent Szellem békéjét, a teljes győzelmet, amíg meg nem értjük a vér erőteljes titkát. Az ószövetségben a főpapnak évente egyszer be kellett lépnie a Szentek Szentjébe, hogy a véráldozattal engesztelést szerezzen Izrael népének. Ezzel egy évre a nép bűne el lett fedve. Magyarul be lett söpörve a szőnyeg alá. Nem lett eltörölve, csak el lett fedve. Az Egyszerű fordításból nézzük meg:

Zsidó 9,6–7. Egyszerű fordítás

6. A Szent Sátor tehát így volt elrendezve. A papok naponta bementek az első sátorba, hogy ott imádják Istent, és hogy a papi szolgálatukat végezzék.

7. A második sátorba azonban egyedül a főpap mehetett be, ő is csak évente egyszer. Akkor is csak úgy, ha magával vitte az áldozat vérét, amelyet a saját bűneiért és a nép bűneiért kellett felajánlania Istennek – azokért a bűnökért, amelyek észrevétlenek maradtak.

Itt kétféle sátorról beszél az Ige. Az első sátor az, ahova a nép bemehetett. A második sátor pedig a Szentek Szentje, ahova csak a főpap ment be, évente egyszer. Ha megfigyeljük a hagyományos templomokat, láthatjuk, hogy azok is két részből állnak. Ahol a hívek vannak, ez a nagyobb rész, ez volt az első sátor, és a második sátor pedig a kis kerítésen belüli rész. De most már nagyon sok helyen ezt a kerítést lebontották, mert kaptak világosságot, hogy ledőlt a válaszfal, meg a kárpit kettéhasadt. De az én gyerekkoromban a szentélyrész még el volt választva kerítéssel, és oda nem mindenki mehetett be. Van még egy dolog, amire fel kell figyelni. A főpap az ószövetségben itt a földön szolgált ebben a bizonyos sátorban, és bement a Szentek Szentjébe évente egyszer. Amikor ez történt a földön, akkor a mennyben, a mennyei szentélyben még nem volt főpap. Aztán amikor az Úr Jézus bevégezte a megváltás művét, és a feltámadását követően az Atya felemelte és a jobbjára ültette, akkor megjelent a mennyei Főpapunk, az Úr Jézus a Szentek Szentjében, és ezzel megszűnt a földön a főpapi szolgálat. Nem kellett több állatáldozatot bemutatni. Tehát még a vérontás is helyet cserélt, mert az ószövetségben a földön volt a vérontás, az újszövetségben pedig az Úr Jézus ontotta ki a drága szent vérét, amit felvitt a mennyei szentélybe, és ma is ott van. Ma fogunk erről hallani egy bizonyosságot. Talán sikerült érthetően elmondanom.

Az édenkerti bűneset óta az ember teljesen el volt választva Istentől. A bűn eltávolította a teremtményt a Teremtőjétől. Ezért gyűlöli Isten annyira a bűnt, mert elválasztja az embert a Vele való közösségtől. Istennek olyasmiről kellett gondoskodnia, ami elég erőteljes ahhoz, hogy hatástalanítsa a bűn következményét. Valami olyan kellett, amely kiengeszteli Isten haragját, megfelel az igazságosság követelményének, és megfizeti a törvényszegés árát. Ezzel az erővel csak egyetlen dolog rendelkezett. Ez pedig Isten szeretete, amely megnyitotta, felfakasztotta a megváltás forrását Jézus kiontott vére által. Mert a megváltásról a golgotai vérontástól beszélhetünk. Ez a vér az ószövetségi állatáldozatokban előképként utalt Krisztusra, a tökéletes áldozati Bárányra. Az áldozat elfoglalta a bűnös ember helyét. Az ószövetség-

ben a bakok töltötték be ezt a szerepet, az újszövetségben pedig az áldozati Bárány, az Úr Jézus. Gyakorlatilag az ószövetségben is, meg az újszövetségben is egy helycsere történt. Mert nem az ember kapta az ítéletet, hanem aki helyettesítette őt. Egy életet kioltottak, hogy egy másikat megkíméljenek. Nem az emberre szállt az ítélet, hanem az áldozatra. Az ószövetségben az állatra, az újszövetségben pedig az Úr Jézusra.

2. Közeledni Istenhez

Foglalkoztunk már Káin és Ábel történetével.

1Mózes 4,2–4.

2. És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lett, Kain pedig földművelő.

3. Lőn pedig idő múltával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből.

4. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekintte az Úr Ábelre és az ő ajándékára.

Ha mai fejjel gondolkodunk, akkor Káin a földön megtermett növényeket és a termést a megélhetésére fordította. Ugyanígy gondolkodunk, ha Ábelre gondolunk, hogy azért volt juhnyája, hogy legyen mit enni. De rögtön ki fog derülni a következő részből, hogy Ábel a juhokat nem evés céljára tartotta. Ebben egy nagy igazság van elrejtve. Ábel volt az első, akinek Isten kijelentette a vér erejét. Ábel az Úrnak szánta az életét, és áldozatot mutatott be.

Zsidó 11,4.

4. Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Káin, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz, bizonyosságot tevén az ő ajándékairól Isten, és azáltal még holta után is beszél.

Tehát Kain és Ábel is vitt áldozatot Istennek. De azt mondja itt az Ige, hogy becsesebb volt Ábel áldozata. A görög azt a szót is használja, hogy értékesebb. Most már tudjuk, hogy miért: nem azért, mert Isten személyválogató lett volna, hanem azért, mert véráldozatot mutatott be Ábel. Istennek a véráldozat nagyon kedves, mert a véráldozat által tud az ember közeledni Istenhez. Abban az időben nem volt húsevés. Az csak a vízözön után kezdődött, erről tanultunk. Ez volt az első számú ok, amiért Ábel nyáját tartott, hogy áldozatot tudjon bemutatni Istennek. Ugyanis a vér volt az egyetlen eszköz, amelynek segítségével a bukott ember közeledni tudott Istenhez. Ez így van ma is. Ábel az állatokat nem azért nevelte, hogy levágja őket és megegye. Az az Ige, amit a Noénál olvasunk, teljesen kizárja azt, hogy Ábel a juhokat levágásra, megevésre tartotta. A vér nélkül semmit nem kaphatunk Istentől. Sem áldást, sem Vele való közösséget, sem kijelentést, sem erőt. Ez volt az első kijelentés arról, hogyan közelíthet az ember az Istenhez. Az ószövetségben az állatok vérenek a feláldozása hozta meg a bűn elfedését, és az Istenhez való közeledést. Az újszövetségben pedig az Úr Jézus drága szent vére az, amely minden embert tisztára mos akkor, amikor befogadja Őt a szívébe, és megvan a kapcsolat Istennel.

Véráldozat nélkül Énók sem járhatott volna Istennel közösségben. Ezt az Igét nem olvassuk fel. A lényeg az, hogy Énok Istennel járt, ami azt jelenti, hogy közössége volt Istennel. De ezt semmi más módon nem tudta elnyerni, csak véráldozat által.

1Mózes 5,24.

24. És mivel Énók Istennel járt, eltűnék, mert Isten magához vette.

A Biblia nem mindent ír le, de kijelentés által a sorok között ezt is ki lehet venni, hogy ahhoz, hogy Istennel tudjon járni, neki is áldozatokat kellett bemutatni. Továbbá, véráldozat nélkül Noé sem tudott volna hallani Istentől. Noé kijelentést vett az Úrtól, és az özönvíz után azzal szentelte meg a megtisztított földet, hogy áldozatot mutatott be Istennek.

1Mózes 8,20.

20. És oltárt építe Noé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron.

Egy korábbi tanításban vizsgáltuk azt, hogy Noé azért vitt be több állatot, hogy tudjon belőlük áldozni. Ezt követően elhangzott Isten első parancsolata is.

1Mózes 9,3–4.

3. Minden mozgó állat, amely él, legyen nektek eledelül; amint a zöld füvet, nektek adtam mindazokat.

4. Csak a húst az őt elevenítő vérral meg ne egyétek.

Az ószövetségben volt egy tilalom a vér elfogyasztására. A vérevés tilalma Jézus vérontásáig volt érvényben, mert ezt követően megszűnt az állatáldozat a földön. A vér egy olyan anyag, ami Istenhez tartozik, és ezt nem lehet félvállról venni.

1Mózes 9,5.

5. De a ti véreteket, amelyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképpen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét.

Valami mély dolog van a vérben, amit Isten értékeli. Isten a vérbe belehelyezett valamit, ami hordozza az Ő pecsétjét, ezért tisztelni kell azt.

3. Életmentő vér

Az engesztelő áldozat alapelvét a következő módon lehet megfogalmazni: kiontottak egy életet, hogy megmentsenek egy másikat. Ezen alapelv által mentett meg bennünket Krisztus is a megváltás során. Ugyanezt látjuk az első páska esetében is. Foglalkoztunk azzal, amikor Izrael népe egyiptomi fogságban volt. Isten ítélete szállt a bálványimádó és ellenszegülő Egyiptomra, ami azt jelentette, hogy minden elsőszülöttnak meg kellett halnia. Abban az időben Izrael népe egyiptomi fogságban volt, és sínylődött. Isten a népe védelmére elrendelte, hogy áldozzanak meg egy bárányt házanként, és a vérét kenjék az ajtókeretre. Ez a vér megoltalmazta az izraelitákat.

2Mózes 12,12–13.

12. Mert általmegyek Egyiptom földjén ezen éjszakán és megölk minden elsőszülöt-t Egyiptom földjén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr.

13. És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelemre, mikor megverem Egyiptom földjét.

Isten egy örök alapot fektetett le itt. Aki az áldozat vérenek oltalma alatt áll, azt nem illetheti semmiféle veszedelem, és nem illetheti a halál. Tehát hogyha mi magunkra öltjük az Úr Jézus vérét, az áldozat vérét, akkor védve vagyunk. Ezért van összeállítva az a gyönyörű imádság a szent vér oltalmáról. Nem volt elég megölni a bárányt és kiontani a vérét, azt rá kellett kenni az ajtókeretre. Hasonlóan, nem elég az, hogy Jézus kiontotta a vérét értünk, mert annak oda kell kerülni a szívünk ajtófélfáira. Hiszen ez az Ő háza. Pontosan ez történik akkor, amikor isszuk Jézus jelképes vérét. Az úrvacsorának, illetve a vér fogyasztásának van fizikai része és szellemi része. Fizikai síkon bort vagy gyümölcsöt veszünk magunkhoz, ami az Úr Jézus kiontott vérenek a jelképe. Szellemi síkon pedig valóságosan fogyasztjuk az Úr Jézus vérét. Magunkhoz vesszük az Úr Jézus vérét.

Jelenések 3,20.

20. Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.

Ez az Ige több jelképet tartalmaz. Az ajtó az ember belső lényé. A vacsora pedig az új szövetség Jézus véreben. Isten ítélete Egyiptom felett pedig a világ és a bűnös élet jelképe. A vér által Isten kiragadta népét az igából, a veszedelemből. Ugyanazt cselekszi meg az úrvacsora a Jézus vére által: ítéletet hirdet a bűn felett, ami összetöri az igákat, és bevezet bennünket az Úrral való közösségbe. A folyamatos együtt járás során épül fel a bensőkben az Ő jelenlétének a szentélye.

Ez a pusztában is hasonlóképpen történt. Az Egyiptomból való kijövetel és az ígért földjére való belépés között negyven év telt el. Ez alatt Istennek fel kellett építenie az emberben az Ő lakhelyét, és meg kellett szilárdítania az Ő törvényét a szívükben. Tudjuk, hogy a nép engedetlen volt és még Mózesnek is ellenszegült, amikor Isten parancsát adta át a népnek. Zúgolódtak Mózes ellen, és ma is vannak hasonló esetek, amikor a vezetők ellen zúgolódnak. Itt van az a pont az úrvacsorában, ahol a vér elhat a lényünk legmélyéig. Tehát az ószövetségben Isten a törvényét adta a szívükbe, mi pedig az úrvacsora során Jézus vérére vesszük magunkhoz. A vér már nem csak a megváltásunk jele, a szívünk ajtófélfáin, hanem meg kell szentelnie vele az egész lelkünket. Ezen a területen van az értelem, érzelem, akarat. Onnan tovább kell kerülni a szellemünkbe, ami a Szentek Szentje. Mert a Szent Szellem ott lakozik annál, aki újjászületett, és befogadta a Szent Szellemet. A vérnek át kell járnia és meg kell szentelnie az egész bensőnk, hogy az az Úr lakóhelye lehessen. Az ószövetségben tudták, hogy a Szentek Szentjébe nem lehet belépni a vér segítségével nélkül. Csak úgy jöhet létre az Isten jelenlétével való legerősebb és legtisztább közösség, ha az Ő vére egyesül a szellemünkkel.

János 6,56.

56. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem lakozik, és én is abban.

4. Isteni élet a vérben

A vér az az elem, amelyben megtalálható az élet, és ennek az életnek az eredete határozza meg az értékét is. Tekintsünk vissza a teremtésre. Hogyan keletkezett az első ember vére? Amikor Isten belelehelte az élet leheletét az agyagból készült Ádámba, akkor indult el benne a vérkeringés és az élet. Isten leheletének tehát köze van a vérhez és ez határozza meg a vér értékét.

3Mózes 17,11.

11. Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne lévő élet által szerez engesztelést.

Az állatok életét tekintve azt láthatjuk, hogy az áldozat annál értékesebb, minél nagyobb. Más az értéke egy galambnak, és más egy ökörnek. Ugyanez érvényes az emberekre is. A pogány körökben, ahol emberáldozatot mutattak be, volt egy értéke például egy szűznek, de sokkal nagyobb értéke volt az elsőszülöttnak. Azonban kétség nem fér ahhoz, hogy a legértékesebb vér Isten egyszülött Fiának a vére. A görög nyelv a dzoé szóval írja le a vérben megjelenő életet. Minden élő és lélegző lényben, ott van Isten élete. Ez az életerő minden élőlényre jellemző, emberekre, és az állatvilágra egyaránt. Jézus az Atya életéből nemzódott és mindazzal rendelkezett, amivel Isten bírt. Így benne volt a dzoé is.

Filippi 2,6–8.

6. Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,

7. Hanem Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett;

8. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Jézus halandó emberként született. De átváltozott megdicsőült testre, amikor legyőzte a halált és Isten győztesen feltámasztotta Őt. Figyeltem ezt a verset, hogy megalázta magát. Ami azt jelenti, hogy nem verte a mellét, hogy félre az útból, mert én Isten Fia vagyok! Hanem inkább mindenkit a karjára gyűjtött. Nem kérkedett azzal, hogy Ő Isten Fia. Sőt inkább azt kérdezte a tanítványoktól, hogy ti kinek gondoltok engem? A Jézus vérében most áramló élet olyan élet, ami többé nem képes meghalni. Amikor Jézus leszállt a pokolba, a vérben levő élet tele volt Isten Szellemének erejével és dicsőségével. Ez által a romlandó emberi vér elemei átmentek egy mélyreható változáson. Ekkor egyesült a vér és Isten Szelleme, ami a történelem legnagyobb csodáját eredményezte: a feltámadást.

Zsidó 13,20.

20. A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust,

Figyeltétek, hogy a szövetség vére által hozta ki. Tehát megint szerepe van a vérnek. Amikor Jézus csodálatos vére egyesült Isten szellemével, akkor tökéletesen elnyelt a testében minden múlandót, és elszakította a halál és a pokol erejétől. Ekkor a feltámadás legyőzhetetlen ereje átjárta Jézus testét, és egy megdicsőült testet kapott, ami nem romlandó. Ilyen lesz nekünk is. Így vált a vérben levő élet a legnagyobb örökséggé, amit ránk hagyott.

Pál átélte ezt a valóságot, amit nekünk tovább akart adni. Ő tudta, hogy a szövetség vérének ivása nem csupán szertartás, és nem is néhány csepp folyadék, ami percekben belül a testben lebomlik. Pál tudta, hogy ez az életadó folyadék átjárja őt, valamint, hogy az úrvacsora során a feltámadás élete teljesen átjárja a szellemünket, lelkünket, testünket, és hatalmasan munkálkodik bennünk. Pál azért imádkozott, hogy megértést kapjunk arról, milyen hatalmas örökséget hagyott ránk Jézus.

Efézus 1,18–20.

18. És világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben,

19. És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

20. Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.

Jézus vérének köszönhetően Isten Szellemének ereje feltámasztotta Jézust a halálból, és ez a hatalmas erő munkálkodik most bennünk. Jézus azt akarja, hogy igyunk a vérből, és így odaadhassa nekünk ezt a drága örökséget.

Most egy bizonyosságot olvasunk el, amelyet Ana Mendez könyvében találtam a 40. oldalon.

Egyik nap volt egy dicsőséges tapasztalatom, amely teljesen átformálta a Jézus vérében lévő életről való felfogásomat, amely immár lényemnek részévé lett.

Éppen befejeztem az úrvacsorát, és elmerültem az Úr szemlélésében, amikor szellemem elragadtatott a mennybe a Szentek Szentjébe. A szövetség ládája ragyogott. Tele volt sugárzó energiával, amit nehéz leírni. Olyan volt, mint egy hihetetlen vastag felhevült tűz, amelynek a közepéből fénysugarak törtek elő.

Azután láttam azt, hogy Jézus belép. Csak a fehér, ragyogó ruháját láthattam, arcát elrejtette az őt körülvevő, ragyogó dicsőség. Egy alaktalan lényeg ment előtte, mintegy lebegő, folyó felhő, amely odalebegett a szövetség ládájához. Ez volt az Ő vére. Hirtelen ez a vér elhelyezkedett a szövetség ládáján, a két őrző kerub között.

Egy hatalmas erő szabadult fel ebben a pillanatban. Ez olyan volt, mintha egy atombomba robbanását szemlélné az ember. Hatalmasan megrázkódott minden a mennyben és a földön, és egy végtelen mennydörgés töltötte be a teret. Ebben a pillanatban elért engem a vérből és a szövetség ládájából kiáradó erő, és úgy éreztem magamat, mintha sok ezer voltos feszültség járt volna át. A testem vörössé vált. Vére átjárta lényem minden porcikáját. Rajtam nyugodott a szövetség láda ereje. Azt láttam, hogy át- meg átjárt, mintha villámok százai cikáztak volna át a testemen. Szó szerint azt hittem, hogy meghalok. Elviselhetetlenül erős volt egy olyan halandó és közönséges ember számára, mint amilyen én voltam.

Szava hatalmasan visszhangzott, ahogy ezt mondta: Atyám elfogadta az én véremet, és az immár egyesült az ő Szellemével, vegyétek a véreben lévő életet.

Itt valami olyan történt, amit én nem értettem, de ami teljesen megváltoztatott mindent, amit tudtam az ő véréről.

Ezután visszakerültem a hálószobámba, de minden megváltozott bennem. Soha többé nem tekintettem Jézusvérét pusztá szertartásnak vagy szóbeli kinyilvánításnak, ahogy azt korábban tanultam. Olyanná lett számomra, ami elvezetett Isten mélyebb megértésére, és megismerésére.

E tapasztalat után sokkal nagyobb értelmet kaptak Péternek az isteni életről szóló tanításai. Mintha egy bányában rábukkantam volna egy arany érre, amit csak követnem kellene. Ahogy minden dolgot nekünk adott az Ő isteni ereje, ami hozzátartozik az élethez és a kegyességhez annak megismerése által, aki elhívott minket saját dicsőségével és kiválóságával, amely által nagy és drága ígéretekkel adott nekünk, hogy részesei legyünk Isteni természetének, és kikerüljünk a romlottságot, amely a kívánság által uralkodik a világban.

Az Ő testében és vérében való részesezés elvezetett engem egy csodálatos Isten megismerésére. Élete naponként átjárta a szellememet, valósággá lettek az élet vizének a folyói, amelyek kiáradtak a bensőmből. Először megtöltötték a lelkemet, aztán a testemet. Mindez pozitívan befolyásolta az egészségemet, az erőnléteket, és a rendelkezésemre álló energia mennyiségét.

Új életerőt kaptam annyira, hogy sokszor a fiatalok sem tudtak lépést tartani velem. Egészen betöltött a fény, hogy ilyen szoros kapcsolatba kerültem az életével, és egyesültem a természetével, az Ő világossága egy teljesen új távlatot nyitott meg előttem.

Kívánjuk mi is, hogy ilyen mély megismerést kapjunk a szent vér erejéről!

Egy gondolatot szeretnék hozzáfűzni. Elhangzott a szövetség ládája. És elhangzott az, hogy a szövetség ládájának a tetején van a szent vér. Az előképét az Ószövetségben láthatjuk, amivel már foglalkoztunk a vérről szóló tanításban. A főpap bement a Szentek Szentjébe, akkor a szövetség ládáját hintette meg a vérről. Tehát ez előképe annak, ami most a mennyben van, hogy a szövetség ládája felett helyezkedik el a szent vér. Tehát itt egy párhuzam található. Ezért beszélt itt a szövetség ládájáról.

Köszönjük az Úrnak, hogy egyre növekszik az ismeretünk.

Hálát adunk a drága Szent Szellemnek, aki munkálkodik a testek helyreállításán. Vállban volt a dicséret alatt nagyon erőteljes kenet. A halánték környékén. Ez valószínű fejfájás. Aztán torokban, légúti területen, és most jelent meg a fogak területén a gyógyító kenet. Kiárasztjuk a gyógyulni vágyók felé.

Imádkozunk értetek kézzel. Kiárasztjuk a kenetet felettetek, fogadjátok be, mert ez egy mennyi infúziót ad a számotokra!

Köszönjük, Atyám, az Úr Jézus Krisztust. Köszönjük a szabadítónkat, megváltónkat, gyógyítónkat. Hálát adunk, Úr Jézus, hogy te elhordoztad a betegséget, a fájdalmat, minden tünetet. Szabaddá tettél. Szabadok vagyunk, és mi egészségesek is maradunk a Jézus hatalmas nevében. Visszautasítunk minden kórt oda, ahonnan származik, és Isten dicsőségét, a szolgáló angyalok seregét, a gyógyító angyalokat árasztjuk ki. Köszönjük, Úr Jézus, hogy a kezünk rátétele által a szövetekbe a kenet raktározódik, eljut a betegekhez, és amikor a testükhöz érintik a kenettel teli ruhadarabokat, a kenet hatalmas módon beárad a testükbe, és megtöri a tüneteket, az igát, és szabaddá válnak a Jézus hatalmas nevében. Ámen.

Jöttek a héten megint „morzsák,” több részletben csepegtetve. Ezt szeretném átadni, nehogy fenyítést kapjak az Úrtól.

A múlt héten szó volt arról, hogy milyen fontos a szavahihetőség. Arról is szó volt, hogy ha valaki nem szavahihető, a másikat korlátozza. Most konkrét példákat fogok mondani ezekre, mert megtörtént esetek, amit ma fogok mondani.

Az egyik szolgáltársam a nyár folyamán kért kölcsön pénzt, és augusztusban ígérte, hogy szeptemberben visszaadja. Aztán már kellett emlékeztetnem, hogy jönnék a naptárak, ami egy 80.000 Ft-os tétel. Szerettem volna tudni, hogy mikor számíthatok erre az összegre. A lényeg az, hogy több részletben, de decemberre történt meg a visszafizetés, tehát a szavahihetőség erősen alá van ásva.

Egy másik történet. Mentem egy értekezletre. Azon a környéken nem jártam soha. Azt mondta ugyanaz a szolgáló testvérem, hogy majd az elágazásnál találkozunk, úgyis van telefonunk, össze tudjuk ezt hangolni, és akkor megmutatják, hogy merre kell menni.

Odaértem az elágazáshoz. Befordultam, megálltam, felhívtam, nem kapcsolható. Felhívtam a párját, az nem vette fel. Aztán döntenem kellett, hogy várjak vagy menjek. A Szent Szellem arra biztatott, hogy menjek, és odavezetett, ahová kellett, sőt az Úr elém küldött olyan szolgáló testvéreket, akik már ismerték a járást, meg az épületet, és így velük együtt célba értem. Már régen bent voltam a tanácsteremben, mire a szolgáló testvérem megérkezett, aki azt mondta, hogy majd kalauzolni fog, és telefonon tartjuk a kapcsolatot. Tehát, hogyha arra várok, hogy találkozunk a megbeszélt helyen, akkor én is elkések az összeövetelről, vagy az utolsó pillanatban érek oda.

A héten többször úgy csorgott le ez a kis üzenet, de nem mindig egyszerre. Volt olyan éjszakám, hogy hajnali fél 4-kor az Úr felébresztett. Olyan éber voltam, és énekelt a szellemem, és jöttek a gondolatok. Fogtam a telefonomat és rámondtam, hogy reggelig el ne felejtsem.

A következő kis üzenet: Mi királyok vagyunk! Nem olvassuk el az Igét, de felírhatjátok, ha akarjátok, vagy majd visszahallgathatók, és akkor elolvassátok.

A Biblia azt mondja a Jelenések 5,10-ben, hogy mi királyok és papok vagyunk. Hogyan lettünk mi királyok? Ezt elmondja az Efézus 2,6-os igevers. Jézussal együtt ültettünk a hatalom királyi székébe az Atya jobbjára. Ő a fej, mi a test. Tehát nem lehet bennünket elválasztani. A királyok Királya ül az Atya jobbján, és hogyha mi odaültettünk az Úr Jézussal együtt, akkor mi is királyi székben ülünk. Jó kijelentés ez? Ő a királyok királya, mi pedig a kis királyok. És akkor jön még hozzá a Róma 5,17, hogy királyokként uralkodunk ebben az életben itt a földön Jézus által.

Ez a három Ige nagyon szépen összekovácsolódott. A király – példaként vegyük Mátyás királyt, mert ő egy neves király volt – hogyan uralkodott? Hozott egy rendeletet, aztán ezt a rendeletet kihirdették. A falvakba kiment a kisbíró a dobbal. Gyerekkoromban még láttam ilyet. Az emberek odasereglettek, és felolvasta azt a rendeletet, amit éppen közzé kellett tennie.

Tehát a király rendeletet hoz és uralkodik. Ha mi királyok vagyunk, nekünk is rendeletet kell hoznunk, és uralkodnunk. A Jób 22,28 azt mondja, hogy rendeld el, és meglesz neked! Először szellemi úton, és ha szükséges, akkor fizikai síkon is meg kell tenni.

Egyik szolgáló testvérünk van előttem, őt hozta az Úr példaként. Ő rendeletet hozott és kihirdette a gyermekeinek, az unokáinak, hogy hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, és pénteken délután, ha jöttök, én nem vagyok itt, mert szolgálatban vagyok. És minden hónapban egy vasárnap elmegyek Pestre, és ha ilyenkor jöttök, akkor nem találtok itt. Tehát egyeztetsek velem, amikor jönni akartok. Mivel tájékoztatta a gyermekeit, unokáit, hogy neki milyen a programja, így nem szerveznek rá az ő életére és szolgálatára, így nem ütköznek a programok egymással.

Tehát ahogy a király rendeletet hozott és kihirdette, ez a pásztor társunk is rendeletet hozott, és kihirdette a családban, hogy ez van, mert ő a szolgálata mellől nem tágít. Nem engedi, hogy hátrány érje a szolgálatát, mert másképp nem tudja bevégezni azt, amit az Úr rábízott.

És ma még hozzá jött egy Ige a Márk 10,29-ben. Ami úgy írja, hogy aki elhagyja házát, anyját, apját, gyermekeit, feleségét... Egy kicsit keménynek tűnik az Ige, de az Úrtól kaptam egy nagyon ideillő szót. Hátrahagyja a szeretteit abból a célból, hogy betöltsse a szolgálatát. A hátrahagyás sem az, hogy eldobja őket, hanem csak első helyre helyezi a szolgálatát. Tehát a Bibliában az van, hogy elhagyja, de én kijelentésként azt a szót vettem, hogy hátrahagyja a szolgálat idejére, mert a szolgálatot helyezi így első helyre.

Bízom benne, hogy a példával együtt érthetővé vált a jelentése annak, hogy királyokként uralkodunk Krisztus által.

Nekem az jött igazából, hogy elhagyja. Ez nem azt jelenti, hogy elhagyja, és teljesen hátat fordít nekik, mintha nem is lennének. Sajnos sokan úgy értették ezt a szót, hogy eldobja a családját. De nem eldobja, hanem a szolgálat idejére hátrahagyja, hogy be tudja tölteni az elhívását. Tehát ez a szó, hogy elhagyja, nem azt jelenti, hogy eldobja, hanem a szolgálat idejére parkoló pályára teszi.

Menjünk tovább. Van még egy másik téma. Ezt fel kell olvasnom, mert egy prófécia találtam. Nostradamusról hallottatok valamennyit? Legalábbis a nevét hallottátok. Nagyon sok prófécija már beteljesedett. A következő kis üzenet az utolsó időkkel kapcsolatos. Mert bizony az utolsó másodpercekben vagyunk.

Nostradamus jövendölése 2018-ra. A holtak felkelnek sírjaikból, és a föld nemzetei közt változások lesznek. Olyan természeti katasztrófák érik a földet, amik még soha.

Nem kell ettől megijedni, csak ez indította el ezt a kis üzenetet. Biztos, hogy nem véletlen az, hogy ez a prófécia most elém került. Mert a meglátásom szerint ez az üzenet az elragadtatásra vonatkozik, hogy a halottak feltámadnak. Az 1Thessalonika 4-ben le van írva, hogy mi történik. Trombitaszóra a halottak föltámadnak, utána pedig mi elragadtatunk. És a katasztrófák pedig a hét évre vonatkoznak, amikor mi nem leszünk itt.

A következő hír, amit látok. Európa második legnagyobb vulkánja készül kitörni Izlandon. Máris itt van egy katasztrófa. Korábban is volt egy hasonló, és annyi hamut lövellt a levegőbe, hogy a repülők leálltak, nem tudtak repülni.

Következő hír: bejelentette az Amerikai Egyesült Államok elnöke, hogy elismerik Jeruzsálemet fővárosnak, és egy csomó lázadás, ellenszegülés történt a világban. Ha láttátok a híradót, akkor bizonyára felfigyeltetek rá. Erzsébet is beszélt erről tegnap. Jeruzsálemet hozzá is kapcsoljuk a mai imánkhoz, le kell védeni Jeruzsálemet a szent vérrrel.

Egy újabb hír: az Egyesült Államok elnökének a következő bejelentése az, hogy Jeruzsálemben a harmadik templom fel fog épülni. Tehát annyira közel vagyunk az idők végéhez, legalábbis a kegyelem korszakának a végéhez, hogy már a centit vágják.

A harmadik templom. Tehát a lerombolt templom újjáépítése pedig a hét éves időszakban történik meg. Tehát mi már nem leszünk itt akkor. A hét év közepén ebbe az újjáépített templomba ül be az Antikrisztus.

Az események összefoglalva: prófécia, elragadtatás, katasztrófák, Jeruzsálem körüli bonyodalmak, templom megépítése. Ez nekem egy csokorba áll össze.

Kenneth Copeland december 10-i anyagában olvasható, hogy Isten legyen a figyelmünk középpontjában, mert az időnk, az erőforrásainkat nem mindegy, hogy mire használjuk az utolsó időkben.

A János 6,38 azt mondja, hogy Isten akaratát kell keresnünk. A hiábavalóságokat pedig félretesszük.

Az Apostolok cselekedetei 14,15 azt írja, hogy a hiábavaló dolgoktól térjünk Istenhez. Tehát az erőforrásainkat bőven kell kihasználni, jól kell sáfárkodni az időnkkel, az anyagiakkal, és mindennel, ami létezik. Megint konkrét személyeket mutatott az Úr, hogy alá tudjam nektek támasztani, hogy igazából miről is beszélek.

Van egy ismerősünk. Gyülekezetbe járt körülbelül 15 évvel ezelőtt. Aztán kimaradt, és visszament a vallásba. Zarándok utakat tesz a Kárpátoktól a Tátráig, tehát rengeteg időt és pénzt fordít erre. A kérdés, ami felmerül bennem, hogy ez idő alatt, és ezekkel az utakkal milyen mértékben építi Isten királyságát? Vagy építi-e egyáltalán? Én Szántód környéki túra-utaknak az atyja vagyok, ha mondhatom így, mert 20-25 évvel ezelőtt kezdtem el ezt. Alakult egy Túra Egyesület. Átadtam ezt a dolgot, eleinte még jártam velük túrázni, de ma már azt sem teszem, mert egyszerűen arra szorít a szívem, hogy az Úr dolgait végezzem.

Egy másik nagyon régi ismerősömnek egyszer az pattant ki az elméjéből, hogy neki el kell menni Peruba, és az inkák piramisát meg kell néznie, mert ő ott kap valami szellemi dolgot. Ez mennyi pénz megint? Mennyi idő? Én azt tanultam az előljárómtól, hogy a múltban már nem tudjuk a hitünket működtetni. Nem azt mondom, hogy ne tegyenek a keresztények egy kirándulást, mert az belefér, csak az arányokat kell jól beállítani.

Szem előtt kell tartanunk azt, hogy mit teszünk. Olyan dolgot teszünk-e, amivel Isten királyságát építjük, vagy csak hiábavaló dolgot? Azt írja az 1János 3.22, hogy mérlegelnünk kell azt, hogy mi kedves Istennek.

Tegnap a pesti tanításban egy mondat megütötte a fületem, ki is írtam. Hogy nem a világi programokat választjuk. Ha visszahallgatjátok, megtaláljátok benne. A Felházások egy héttel korábban hasonlóképpen beszéltek, és ráadásul ők fiatalok. Tehát nehogy valaki úgy értelmezze az elhangzottakat, hogy nem mehet el egy kirándulásra vagy egy buliba! A mérték és az arány, amit jól be kell tudni állítani. Tehát Isten legyen mindig az első helyen. A Máté 6,33 azt írja, hogy keressétek először Isten országát – tehát magát az Úr Jézust –, és minden megadatik néktek. Nem elvétetik, hanem megadatik néktek.

Aki egyetért ezzel a vezérfonallal a hallgatóság közül, az követheti ezt, mert én ezt a vonalat követem.

Hogyha mi mennénk el egy kirándulásra, akkor biztos vagyok benne, hogy mindannyian felkészülnénk üdvösségimás kártyákkal, hogyha valakit az Úr az utunkba hoz, akkor tudjunk felé szolgálni legalább egy naptárral, vagy kártyával. Ha külföldre megyek, vagy mennék, akkor viszek német vagy angol nyelvű képet, mert vannak ilyen üdvösség imák. Tehát mi teljesen másképp állunk ehhez a dologhoz, mint aki csak úgy elmegy saját kedvtelésére egyet kirándulni, mert szép helyeken van. Persze, jó szép helyeken sétálni, nem ezt akarom megtámadni, de legalább akkor legyen összekötve azzal, hogy szolgálok az elveszettek felé. Szórólapokat, vagy plakátokat a fára, vagy akármit, ami a rendelkezésünkre áll.

Kaptunk egy levelet Viktóriától. Egy részt olvasnék fel belőle.

„Kérlek Ferenc, a gyülekezetnek mondd el, hogy Jézus nekem a következő Igét küldte. Zsoltár 22,22. Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. Hiszem, hogy hamarosan én is meg tudom ezt tenni.”

Tehát kapott egy Igét a szolgálatára, hogy hirdesse az Úr nevét. Ő egyértelműen az Úrnak egy elhívottja. Nemcsak egy éhes szent, hanem elhívottja is az Úrnak. Már mondhatjuk is, hogy vannak tanítványai. Volt bent szolgálni.

Két dolgot mondok gyorsan bizonyágképpen, mert jól elbeszélgettem az időt az Úrról.

Nagyon hálás a szívem az Úrnak, mert tökéletes a véredményem.

Aztán, ma éjfélkor jár le a jogosítványom, egy hónappal korábban elkezdtem intézni. Mentem a házi orvoshoz, csak nem adott beutalót. Utána az időpont nem a következő napra van. Mára volt az időpontom reggel 9-re. Kellett egy igazolást vinnem a házi orvoshoz, hogy a jogosítványt meghosszabbítsa. 9 óra 10-kor ott ültem bent a rendelőben. Tehát az Úr sikeressé tett. Aztán fél 10-kor már a kórház területét elhagytam. Bementem Kőröshegyre a házi orvoshoz, 10 órakor végeztem. Utána még elmentem az Okmányirodába Balatonföldvára, és onnan fél 11-kor kijöttem. Igazából jó két óra alatt mind a három helyen voltam. Imádkoztunk is érte, meg is volt a hitem, hogy gyorsan sorra kerülök mindenhol. És megvan a jogosítvány!

Záró énekünk következik.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

